

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 czerwca 1922 r.

o dodatku uzdrowiskowym.

Na mocy postanowień o normowaniu wynagrodzeń niestających i ubocznych, zawartych w ustawach z 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429—436) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, pobierające uposażenie ze Skarbu Państwa na podstawie ustaw o uposażeniu z 13 lip-

ca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429 — 436), których siedziba urzędowa znajduje się w obrębie uzdrowisk (zdrojowisk, stacji klimatycznych, kąpielisk morskich), pobierać mogą w czasie sezonu dodatek uzdrowiskowy w wysokości określonej w art 2.

§ 2. Dodatek uzdrowiskowy wynosi miesięcznie w uzdrowiskach o frekwencji ponad 3.000 kuracjuszów w czasie sezonu 20% każdorazowego dodatku drożyznianego, ustalonego dla danej klasy miejscowości.

§ 3. Przez sezon rozumie się w uzdrowiskach, uznanych w myśl ustawy z 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 31, poz. 254) — za posiadające charakter

użyteczności publicznej, okres ogłoszony urzędowo jako sezon kuracyjny; we wszystkich innych uzdrowiskach—okres czasu od 15 maja do 30 września.

§ 4. Przyznania określonego w § 1 dodatku uzdrowiskowego, ułożenia i uzupełnienia spisu uzdrowisk dokonywa Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Zdrowia Publicznego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1922 r.

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Zdrowia Publicznego:

Chodźko